

ANY I : NUM. 6

20 CENTIMS

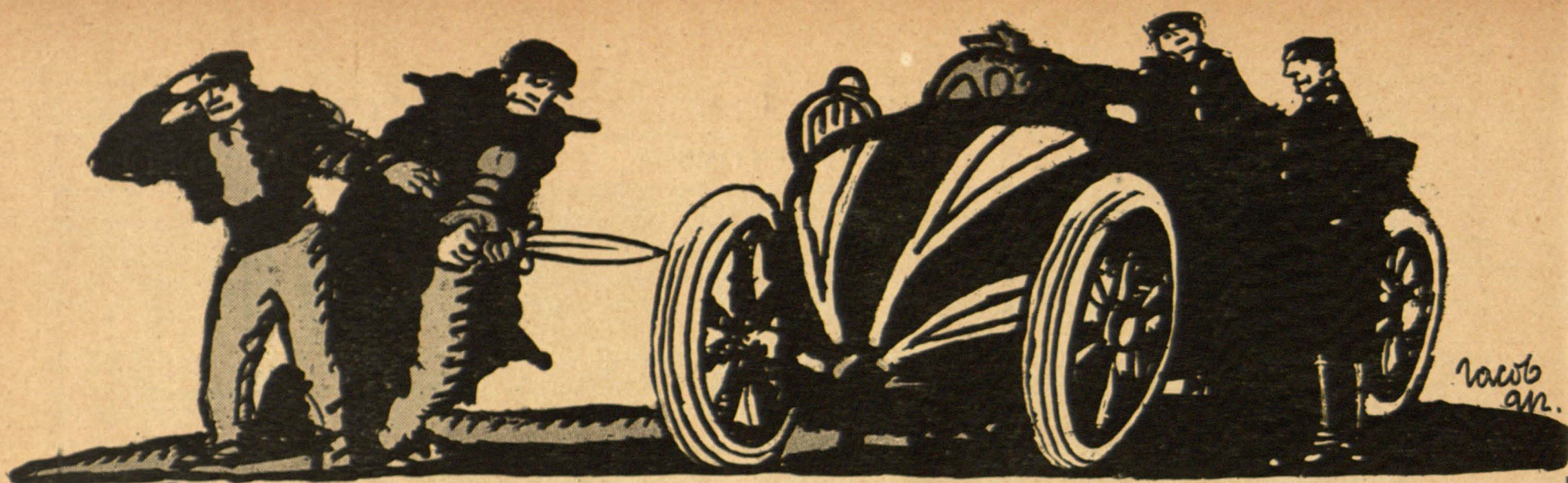
16 DE MARÇ DE 1912

PICAROL

— Que criden, abaix, els dels diaris?
— La tisis del ministeri.

Dibuix d'en Josep Aragay

— Diable, que són forts!

— No t'hi cansis, no'ls reventaras pas, perquè són

Neumatics CONTINENTAL

Passeig de Gracia, 61 : BARCELONA

Carrer de Sagasta, 6 : MADRID

¿MAL DE CAP?

INSTANTANIAMENT CALMA EL MAL DE
CAP, NEURALGIES, MIGRANYES I DOLORS
NERVIOSOS AMB LES FAMOSES

Tabletas KAMNOL

Una pesseta la capsula, en les millors Farmacies
Agencia: FARMACIA MORATÓ, Passeig de Sant Joan, 77

El comerciant de major parroquia

El representant millor relacionat

L'hotel més freqüentat

L'exposició més visitada

El producte més venut

Els automobils més buscats

Tots els que veuen AUMENTAR ELS RENDIMENTS

del seu treball o del capital, i els qui MILLOREN

EL SEU BENESTAR, HO DEUEN ALS ANUNCIS.

L'anunci més util a Barcelona i'l que fa més bon

so es el de «PICAROL»

NOVEDATS PERA SENYORES

FRANCISCO CAPELL

LLANERIA : SEDERIA : LLENCERIA : ALFOMBRES : STORS
COBRELLITS : PORTIERS : COBRETAULES : ETC. : ETC.

Per esser fi de temporada se realisen totes les existencies
: amb el CINQUANTA PER CENT de rebaixa :

SECCIO ESPECIAL PERA DÒLS

CARRER DE LA CUCURULLA, 1 i 3 : BARCELONA

MAGATZEMS DOS LEONES

SUCCESSORS D'ARTUR INGLADA I C.^a (S. EN C.)

RAMBLA DE CATALUNYA, 22

Ferreteria en eines pera arts i oficis, cerra-
lleria, articles pera construccions,
mines, enginyeria i jardins

Bateria de cuina Serveis de taula, cui-
na en acer esmaltat,
alumini, aluminet i alpaca

Dagueria Extens assortit de ganivets de taula,
cuina, butxaca, camp; estisores cos-
tura, sastre, etc., etc.

Metalls d'ornament pera habita-
cions en jocs
pera portier, visillos, tovallers, etagèrs

Viatge i Sport Diversos articles i nove-
dats de creació recenta

Fumisteria Braserets, estufes de tots siste-
mes, calorífers, escalfa llits, fo-
gons a gas, carbó i alcool

Perruqueria Complet assortit en maquines
d'afeitar, navages, pintes, ras-
palls, suavizadors, brotxes, sabons i demés accessoris

Vendes a l'engròs en totes les regions : Vendes a la menuda

Suministre a preus especials a Hotels, Colegis, Comunitats, Hospitals,
Companyies de ferrocarrils, Empreses civils, militars i navieres ::

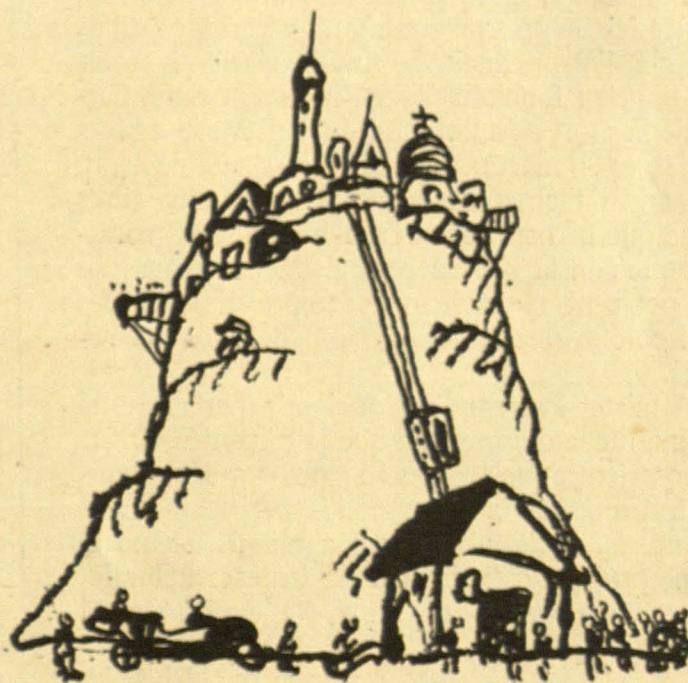

DE LA BELLESA I TANT PER CENT DELS PAISATGES

ES persones que han anat pel món i han tornat al Born, amb aquella alegria del qui torna a gaudir les delícies repacades de la llar, parlen, més que de tot, de la meravellosa manera com saben totes les ciutats del món aprofitar-se de les seves belleses naturals, i fer-ne un higiènic i variat espectacle, el qual posa una suau calma en l'esperit, i en el cos el pessigolleig de les dolces energies que desperten. Quina es la ciutat, per poc ciutat que sigui, que no tingui la seva bellesa natural? Les ciutats són com les dones, que, pera gloria dels poetes, mai son prou lletges pera que no se'ls pugui senyalar una gracia, per poc abundosa que hagi estat la pluja divina de les terrenals belleses en l'hora de la seva naixença. Les ciutats semblen, com les criatures nades de poc, una forma indefinible; cambien a mida que van creixent, i, ara una paret, ara un solar que en un dir Jesús se torna casa, els seus fundadors se les troben grans que no se n'adonen, i qualsevol dia de pobles les fan viles i de viles me les fan ciutats, que es lo que elles desitjaven des de que la llur primera rajola fou posada. Les ciutats que nosaltres coneixem ja són entrades en el fort de la vida, i si be encara creixen, com la nostra dolça Barcelona, no'n tenen mai prous, de gracies i belleses, pera que forasters i gent vinguda de tot lo més lluny de que's pot venir, per mar o per terra, no tingui paraules pera dir-ne bé, i fer-ne extremoses alabances, i fins dir que mai de la vida se'n mourien, pera poder-hi cloure els ulls per darrera vegada, ja que aixís tindrien el consol d'haver-los clos sota la puresa del seu cel, que netament se retalla sobre les ben construïdes i brillants quatre parets d'un cel-obert ample i rialler com una magrana oberta entre'ls llavis rojos d'una hermosa donzella.

I perquè mai ne tenen prou amb les belleses que'ls homes han posat en elles, volen que sigui dit que la natura que les envolta es digna d'envoltar-les amb jardins i hortes, i, si poden tenir-les a la vora, de blaves montanyes aont les excursions puguin fer-se amb la rapidesa de comunicació que sols a les montanyes amb funicular es permesa. I entre les ciutats de la nostra Catalunya, Barcelona, com espiga més granada del més daurat camp que onegi sota'l vent, té l'orgull d'afegir a les seves belleses humanes les més admirables belleses naturals que pugui

desitjar una ciutat tant habitada com ella ho es, mercès a tots nosaltres, que, en bona hora i per molts anys poguem dir-ho, hi fem vida. Enlloc s'hi trobaria aquesta Montanya Pelada, ufanosa per la banda que mira al mar i rocosa i sense verdors per l'altra banda, pera que les branques no destorbin el bes que abans de pondre-s li dona el sol, enamorat d'ella cada dia quan surt per la banda de mar, des de la qual la montanya mostra, com he dit, una verdor incomparable. Y si aixís es la Montanya Pelada, no sé què direm de les valls esplèndides de Vallvidrera, de l'alterosa cimalla del Tibidabo, de les profunditats misterioses de Vallcarca, de les rientes torretes de Sant Gervasi, de l'aspra solitud de Sant Pere Martri, de tota aquesta randa de verdors, enreixades i sense enreixar, de caminals i alegres carreteres, de boscos de pins, de petites hortes, ont fins les mongeteres hi creixen amb un aire senyorívol, de totes i cada una de les belleses naturals que faran de la nostra ciutat el rovell de l'ou del Mediterrani, diguin lo que vulguin els marselesos i els fills de la soperba Nàpols, de la qual sols ens manca la novetat del Vesubi, que'ls deus hi posaren aposta pera que no fos el nostre orgull un sentiment sense aturador.

Però si de la nostra ciutat, la dolça Barcelona, les bel·leses naturals no tenen fi ni compte, i per una altra banda es universalment celebrada la seva fama de ciutat comercial, de ciutat que té tantes xemeneies com pins tenen els més ufanosos boscos dels seus voltants encisadors, perquè no aprofitar aquestes bel·leses que la Mare Natura ha posat en ella, com a filla gran, convertint-les en una font abundosa de rendiments? Dels paisatges se'n pot treure un tant per cent, com del paper de l'Estat, del moviment de les màquines o del conreu de les terres. A Suïça i al Niàgara's pot dir que la gent no viu d'altra cosa que dels paisatges. Els espectacles de la naturalesa eren de franc quan l'home anava a peu, però ara que fins arran dels cingles més esgarriats hi han baranes que permeten contemplar-ne les tenebres del fons com el qui mira una plaça des del balcó d'una fonda, mentida sembla que a Barcelona no haguem comprès aquesta nova explotació que té per fonament l'utilitat dels paisatges.

Funiculars, globos captius, ponts penjants, cingles fets expressament a tant l'alçaria, espadats naturals, llacs i canals de circumvalació, cascates que podrien funcionar tirant-hi una pesseta, curses de la mort en automòbil de Sant Martí a Horta, viatges en maroma de Vallvidrera a Sant Cugat, balnearis i teatres de naturalesa, i molts altres medis que hi han pera treure-n d'aquests paisatges, que són la bel·lesa natural de Barcelona, un tant per cent raonable que sempre donaria més que'l cotó o que les obligacions del futur metropolità.

A mister Pearson, del qual se'n parla com si fos una mena d'argonauta que ja n'hagués tornat, proposaríem aquest negoci si no'ns guiés, abans que tot, una inagotable simpatia per nostres ciutadans, als quals, abans que a ningú, oferim el magne projecte d'explotació de bel·leses naturals, projecte que potser un altre dia explicarem fil per randa.

Il·lustracions d'en Josep Aragay

ALEXANDRE PLANA

EL CINEMATOGRAF AERI

LEGIM en el *New-York Herald*, que «s'acaba de constituir a Kansas una societat pera explotar el cinematògraf aeri. Les sessions se donaran en un colossal aeroplà, de cabuda 3,473 persones, exceptuat el personal interessat, a la normal velocitat de 159 kilometres per hora. Pera més gran comoditat del públic s'hi han construït garatges i unes originalíssimes fundes de tela acerada, que permetran sensacionals baixades, sense perill màxim, dementres l'aeroplà estarà en marxa. Telefon sense fils, bars, hotels, jardins, camps de football i demés comoditats necessaries. El nou espectacle s'inaugurarà el vinent 9 de Juliol, festa nacional ».

Mister Si. B. K. Hubbard ha apostat amb llur consoci B. V. Brooks que'l primer dia, per via d'ensaiu, s'esclafaran, lo menys, 240 personas d'ambdós sexes.

Nosaltres no'ns atrevim a garantitzar-ho, però a títol informatiu podem afegir que les companyies d'assegurances estudien a hores d'ara eix nou accident, a la vegada que l'intoxicació diagonal de la vista per medi del nou sistema de pintar quadros de cantell, conegut vulgarment per futurisme, per medi del qual s'ha enganyat a la mateixa Fama.

No paren aquí les investigacions d'última hora i's fan amb gran pressa els preparatius necessaris pera donar lloc a les proves de l'aparell de Mister Blak, que ha de suplir el cor humà, i d'una amalgama rara de gran pervindre, invent de John Linder, que facilitarà la formació del gust.

Podem afegir que'l *bizarro* Emperador d'Alemanya comandita l'Empresa. I després que vinguin els diaris dient que l'aproximació entre'ls pobles saxons es un mite.

Sembla que l'Ajuntament de Barcelona n'enviarà a buscar, per considerar-la necessaria als seus ciutadans.

Dibuix d'en Remigi Dargallo

— Mireu que es gran! m'han guanyat tots els quartos al baccarat, i ara, pera suïcidar-me m'hauré d'empenyar l'abric.

L'ATENTAT CONTRA'L REI D'ITALIA

- Diu que un dels tiros li va passar per sobre'l cap.
— Tothom ho diu que no arriba a la mida.

Dibuix d'en Joan Colom

L'ESCULLIT DELS SOMNIS

per A. DE VILLIERS DE L'ISLE ADAM

L Novembre de 1887, el jove poeta Aleix Dufrène vivia, de pocs dies, en una cambra amoblada del carrer de la Harpe, al quint pis d'una casa de gran vellura, feta sojorn d'estudiants.

Aquell vespre, pera solemnitzar els seus vinticinque anys, havia aplegat, davant d'un espaiós bol de punch, dos ex-companys de classes, gairebé de la seva edat: el pintor J. Breart i el músic Eusebi Nedonchel.

Les cigarretes havien fet nuvolós l'aire de la cambra, que, emperò, un foc bell i clar sanejava. El parloteig, força alegre a la primeria, s'havia agravat als volts de la mitja nit. Se removien ja qüestions abstractes d'art, d'«estètica», i l'Aleix els escoltava distretament, deixant dir, convençut que'ls artistes que cedeixen al plec de les teories no's destinen sinó a envellir-se, a anar esitats, barbotejant, per tot cabal, crítiques al menys ininteressants. (Menys-preuava, com cosa inútil, *adhuc el dir-ho*, tenint en compte que cal que hi hagi pols a les vies: en una paraula, al cap-d'avall cadescú no fa sinó allò que TÉ DE FER, i no troba sinó lo que ha REALMENT cercat.)

Damunt l'escalfa-panxes, manta bugia illuminava la cambra. S'entreveia, contra'l capçal del llit, una porteta, sens dubte cegada de temps... Gairebé totes les cambres d'hostal tenen comunicacions aixís. Aquesta acabava de entreobrir-se tota sola feia poc; el forrellat, ple de rovell, s'havia desfermat per ell mateix, pendent encara d'un cargol.

Se columbrava una feble llogor en la juntura de les posts, i, durant els encalmaments de la discussió, sospirs adalerats, precipitats i roncs — gemegats més enllà de la porta — arribaven als joves conversadors.

— Be! — digué, a la fi, el pintor Breart baixant la veu, — què hi ha allà, a la altra banda?

— Si ho anessim a veure? — murmurà Nedonchel.

Tots dos s'eren alçats; però l'Aleix, més prompte, anà a plantar-se contra'l batent, s'hi arrambà, amb els braços creuats, i amb un posat de lirisme assossegat que dominà tot d'una als seus amics:

— Ah, jo ho pressento, jo ho endevino lo que hi ha darrera d'aquesta porta! — exclamà. — De segur que deu ésser qualque vell monarca d'un perdut Estat de l'Orient, un desposseït que'ls atzars del desterro i la riota de les gents del segle hauran menat a semblant cau. En mon ensomni el veig allí, soberguejant damunt d'un cadafalc amb els ulls plens de melangia i de furor; jeu vora d'ell alguna saca plena de diamants i d'or; i pensivol, estrenyent un ceptre que s'endugué de nit, es deixa agonitzar amb indiferència. D'això pervenen aquests greus sospirs... Doncs be, per què torbar el seu suprem somnieig? Penseu que'ns cal respectar la seva solitud augusta i visionaria. Deixeu que m'adormi, orgullós d'aïtal veï. Veusaquí que això'm farà somniar bells somnis.

Breart i Nedonchel havien escoltat boca-badats aquest

discurs. Retornats de llur astorament, se contemplaven, i, amb l'assegurança del plàcid somriure de l'Aleix:

— Ah! — exclamà Nedonchel — per ma fe!, he cregut... que parlava de debò!

— Encara n'estic astorat jo mateix, — afegí J. Breart; — però, ara, siguem positius. Cal anar-ho a veure! Veus? Has sentit?... Deu ésser algú molt, molt malalt, de segur; algun pobre diable!

— Homes de poca fe! — respongué l'Aleix Dufrène deixant-los pas, després d'alçar les espatlles. — Voleu, doncs, *comprovar*? Voleu *veure*? Voleu *realitat*?... Aneu, doncs!... Però retingueu aquestes paraules: si traspasseu aquest llindar, *no tindreu mai talent*.

I tot dient això, devallà altre cop vers l'escalfa-panxes i's posà a remenar els tions.

Eusebi Nedonchel i J. Breart, després d'un acalament de testa, obriren la porta de bat a bat; donava a l'últim reconet de replà d'una estreta i miserable escaleta anomenada de servei: davant d'ells, tres graons menaven al clos d'una golfà, d'ont pervenien la claror i els planyívols sospirs.

Havent trucat sense cap resposta, entraren.

En aquest reducte golfívol, d'una singular farum, de teules desjuniades, una xinxeta, a punt de arrupir-se, lluí, pobre estrella, sobre'l caire d'una mena d'atri sense foc ni cendres.

Una cadira desempallada, una ombra de taula, una escudella i sota un forat de llum penosa anomenat «de tabaquera» obert en el sostre, i, en un fondal, en lo més ombrívol del cau, un jaç, damunt del qual un home molt vell, amb parracs de mendicant, de faç aturada i blanca, — en la qual ja transpareixia la testa de mort — semblava presa d'estertor, fixes els ulls, estrenyent en sa mà dreta, que penjava, un ganxo de drapaire. Era la misèria ferotge, la vigília del fossar comú. No hi havia res a fer. L'hora de l'alliberament estava per sonar.

Horroritzats d'aquest espectacle, els dos joves recularen, i havent empesa la porta, sense cap paraula, tornaren a entrar a la cambra de l'Aleix, amb els ulls agrandits i tapant-se el nas.

— Es un xic desdorat el teu monarca! — murmurà aviat J. Breart.

— Lleugerament mustigat el teu príncep! — recalcà Nedonchel.

I li retraçaren allò que havien vist.

Havent-los escoltat en silenci, l'Aleix percutí amb l'ungla de son dit xic la cendra de la seva cigarreta.

— Sí, — digué amb un sospir — es això; es ben be lo que jo deia; mai ne tindreu de talent.

— Ah! ets un home absurd, tant mateix! — exclamà Breart. — Com s'entén! a dues passes d'un mort, com aquell qui diu, jugues al profeta en ton recó! Qui parla ara de talent!

— I vès quina relació hi ha! — botzinà Nedonchel.

— Carambes! demà el seu sant? el felicito!
— Gracies, no m'ho mereixo.

Dibuix d'en Manuel Humbert

— Separem-nos, es tard! — digué l'Aleix. — M'enca-
rrego d'avisar abaix demà al matí.

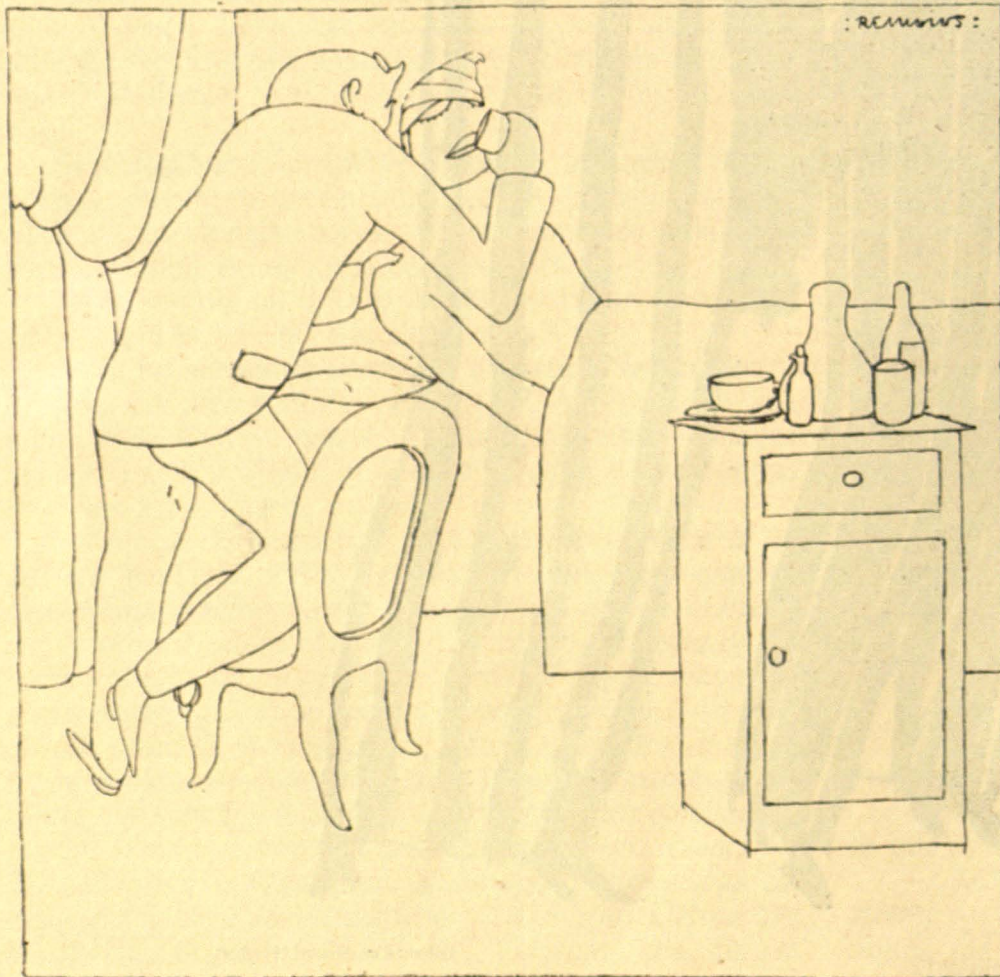
Se begué una darrera copa; després, en acabat d'una
banal estreta de mà, els dos artistes jovenívols devallaren
dient-se a cau d'orella mants acudits d'orde funeral sobre'l
poeta i el seu rei destronat.

L'Aleix escoltà el batre de la porta de baix. Havent-se
atançat a la finestra, oí pujar del carrer fins an ell les ria-
lles, així mateix un poc ensombrides, d'en J. Beart i d'en
Nedonchel. Quan llurs passes i llurs veus s'hagueren per-
dut a les llunyanies, tornà a la cambra a tancar-se d'un
volt de clau.

— Trenca-oracions, beneits! — murmurà el poeta. —
De quina utilitat foren aquests dos plagues pel morent?...
De cap. Valia prou la pena de riure-s de mon ensomni
pera anar a esglaiarse d'una ombra i retornar de lo Real ta-
pant-se el nas?... Vet-aquí el que es no tenir gota de ta-
lent!... Menyspreant lo Imaginari es la única cosa real *pera*
tot artista que sàpiga comandar a la vida que s'hi confor-
mi, han preferit remetre-s a llurs sentits, pensant-se que
pot *veure-s allò que existeix!*... Al cap-d'avall, ja que m'han
creat un dever, anem-hi.

Tot dient-ho, omplí un got de punch, a guisa de cor-
dial, pera oferir-lo, si encara n'hi hagués avinentesa, a son
misteriós veí. Després, tornant a obrir la porteta, entrà
dins el cau.

Sens vacil·lar, s'atançà al malanat, i decantant-se, amb
accent d'interès i de bondat:

Preneu aquesta purga; la netedat es mitja vida.

Dibuix d'en Remigi Dargallo

— Be, doncs, *majestat*, — digué — veiam, veiam!...
La cosa no marxa?

Al oir aquest mot, el vell Pobre s'extremí com d'un
tremolor mortal; però, amb estupor de l'Aleix, trobà prou
força pera alçar-se, recolzar-se i mirar el seu visitant en
silenci amb una muda solemnitat. El poeta li allargava el
got, que ell refusà amb el dit.

— Ah, sou vos, jove! — articulà amb veu molt baixa
el vell mitg expirant, i entretallant les seves paraules — us
he sentit. Sí..., reconec... vostra veu. Heu parlat... d'un rei...
d'un home desterrat... Jo també... soc un somniador... He
despès una vida en somnis.... M'heu sigut benfaent, ara
mateix... M'heu donat el darrer! Els somnis!... Es tant
bell!... Però... errant pels carrers, cada nit, dins una capi-
tal... se troba de vegades... prou pera gairebé realitzar-los...
No més el costum fa que's menysprei... fer-ho!... No obs-
tant, essent sobri, atent, col·locant be les troballes... s'es-
devé... ric, amb els anys!... Mireu!

I amb un penós esforç, amb el cap del ganxo punyent,
que semblà irradiar com un espectre en mitg de les seves
falanges desarmades, fendí el drap de son jaç. Bitllets en
feixos compactes, pedreríes, paquets d'or se feien ovi-
radors.

A llur vista el pobre, en el fons dels ulls, tingué com
la flama brusca d'una llantia apunt d'apagar-se.

— Ah! que vegades..., a l'aua..., tornant aquí..., que
vegades tocant, palpant aquest tresor sobre aquesta màrfe-
ga lamentable, visquí moments de meravella!... Podent in-
corporar mos somnis, els posseïa com reals.

La mort petjava al pobre esglaiador;
semblà acuitar-se.

— Ja que'n sou digne, us faig mon
hereu. Una sola cosa: no veieu més els
vostres dos amics; s'anomenen temps per-
dut... Ara... a reveure!... Hi ha aquí cosa
de mitg milió... Quan m'haureu clos els
ulls, preneu-ho, fill meu!... i continueu mos
sognis!... jo, jo'm desperto.

Un sobressalt el sacsejà; son cos se feu
enterc, i caigué rígid.

Avui el poeta Aleix Dufrène, havent
sabut quintuplicar en alguns mesos l'here-
tament en operacions financeres de les més
sòlides, viu a l'India, en ple Nepal, en un
castell-palau bastit al mitg d'una hisenda
de *Les mil i una nits*. Oblidadiç, adhuc
dels seus dos companys, hi mena una exis-
tència de radjah.

J. Beart i Eusebi Nedonchel segueixen
a París. Tots dos, com nobles estètics,
s'atarden cada vespre al fons d'aquestes
tavernes freqüentades per nostres joves es-
criptors de l'esdevenir, als quals s'esforcen
a demostrar a cops de teories, *que cal*
sempre veure les coses... TAL COM SÓN.

JOSEP CARNER, trad.

EL PERVINDRE D'ESPANYA ES A L'ÀFRICA

Dibuix d'en F. X. Nogués

— Per força n'hi han d'haver, de mines de carbó, a l'Àfrica; el color dels naturals del país no ment.

Dibuix d'en Feliu Elias (Apa)

- M'estima?... no m'estima?... m'estima?
- Desfullant marguerides, Maria? ja deu ser per aqueix afortunat de Gatell que fa la prova, oi?
- Efectivament; estava averiguant si es cert que viu de renda.

L'IDEAL DEL PEU O EL PEU IDEAL

Hi, senyoreta, vostè té un peu com un pinyó» diuen uns llavis galants, i una noia defalleix de satisfet orgull. D'aquí neix aquesta lluita brutal pera empresonar els peus dintre un calçat fantàstic; i els peus se deformen horriblement, els dits prenen rares semblances de carquinyoli, la pell s'eriça d'excrencies dures; en un mot: els peus devenen extremitats lletges i poc hàbils.

En els bons temps de la nostra mare Grecia no eren, certament, els peus absurdament petits i despòticament empresonats lo que encantava els ulls. L'únic peu de la Venus de Milo es ample, lliure, hermós; junt amb l'altre formava digne basament al cos incomparable. Si un sabater alcés discretament el «peplos» i amidés el peu diví, estic cert que les nostres dames restarien astorades.

La Benplantada tampoc té els peus xics. Sabem que les nimfes dolçament açotaven amb llurs peus l'herba de les prades seguint el compas d'un ballet pera flauta, obra de Pan. De l'hermosa i morena Sulamitis sabem que duia xinell's pel carrer, anava descalça per casa i's rentava els peus abans de ficar-se al llit, pràctica molt higiènica que, encara avui, recomana la Lina Cavallieri. Costums semblants tenien les egipcies, pera les quals era vergonya infamant ostentar els peus en lloc públic. Aixís els marits egipcis i gelosos, amagant les sandalies de la muller, eren segurs de que no sortiria de casa, i restaven relativament tranquils.

Tots aquests testimonis, i altres que'n podria retreure, ademés de provar certa erudició demostren que no sempre ni pera tothom ha sigut el peu petit i calçat la suprema elegancia.

Però la mare Grecia, com totes les mares, ha tingut els seus bons temps, que no tornaran; a l'Egipte juguen a foot-ball amb enormes sabates davant mateix de les Piràmides, des de quals cims quaranta segles ho contemplen... Tot lo dit es, doncs, una estèril i anyorívola llamentació. Els peus són condemnats a captiveri. Solament unes poques i excelses ballarines ens en mostren la gracia teixint i desteixint l'armònic brodat d'una dança més o menys litúrgica. Són nostre únic consol, car aquests fenomens que davant d'un públic mengen, pinten i s'afaiten amb els peus res tenen que veure amb l'Art.

El captiveri dels peus es una injusticia. I ben pensat tot podria arranjar-se. Una solució eclèctica armonitzaria sabiament tots els interessos, així materials com espirituals.

Comprenc que pels desiguals carrers de Barcelona sols els pescadors que duen peix a la plaça hi poden trepitjar impunement. Mes en el clos sagrat de la llar, ont el sol acostuma a esser lliu i planer, podem i devem alliberar-nos d'enutjosos lligams; no hi ha cap raó divina ni humana que'ns fassi amagar hipòcritament els peus, com extremitats vergonyoses.

I aquesta es la solució. Primer de tot, declarar solemnement que'l peu ha estat creat pera esser la base del cos; un peu pueril sostenint un cos adult, inquieta, intranquil·litza; perquè no dona la plàcida sensació de l'estabilitat. I segon, instituir la consuetut d'anar descalç per casa.

Si aquestes doctrines personalíssimes portessin força de prosselitisme, els peus tindrien les seves hores d'expansió, que prou se les guanyen; subsistiria el noble gremi de sabaters; les dones trobarien un novell motiu d'honestes coqueteries, i els pedicurs s'agenollarien davant nostre, presos de joia radiant.

CARLES SOLDEVILA

Aragay XI.

Dibuix d'en Josep Aragay

ELS arquitectes de la ciutat de Barcelona són: 1.er, el senyor Gaudí; 2.^{on}, el senyor Domènec i Montaner, i 3.er, el senyor Puig i Cadafalc. Quin es el més atrevit? No ho sabem. Tots tres encenen la ciutat en flames. Aixís com els que van fer la segona crema de convents encenien la ciutat en flames destruint, aquests tres arquitectes l'encenen construint. Tant els uns com els altres són uns revolucionaris com una casa, sinó que'ls uns fan la revolució des de baix, o des del carrer, i els altres des de dalt dels edificis que aixequen.

Veritables arquitectes de la revolució continua barce-

lonina, perpetúen en pedres i maons l'ànima que'ns aguanta, i tenen el valor de tornar a començar com si res hagués succeït. El senyor Puig i Cadafalc torna a començar per l'Edat Mitjana; el senyor Domènec i Montaner s'allarga fins a certes i determinades èpoques, i el senyor Gaudí, defugint compromisos, s'arriba fins a la prehistòria, i pera un home tant conegut com el senyor Milà, improvisa un edifici, les arrels del qual se perden en la nit dels temps. D'això se'n diu tornar a començar. No extranyin, doncs, l'aspecte que presenta aquest magnífic dibuix que publiquem. Es un aspecte de Barcelona flamejanta.

CONCERTS

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

III I IV CONCERTS DE QUARESMA

A Música, la més bella de les arts, segons l'imparcial parer dels músics, — tant dels músics de vent com dels de corda — es la que fa el miracle de fer-nos servir de cada Quaresma un saborós record. Els nobilíssims plaers de l'orella compensen les privacions de delectances pantagruèliques, en tal mida, que hem de confessar com hi sortim més aviat guanyant-hi que no pas perdent-hi la més lleugera malla. Sense que volgüem posar-nos en el lloc dels qui tot ho sofririen per a major gloria de Joan Sebastià Bach, Richard Wagner o qualsevol dels bonics bustes de ciment armat que tant be decoren la fastuosa fatxada del nostre Palau de la Música; juntem a la una les nostres mans per a consagrar amb un modest aplaudiment la tasca noble i patriòtica que l'Orfeó Català realitza baix l'entesa direcció de personalitats, la fama de les quals ja de temps que ha volat més enllà dels volts del carrer Alt de Sant Pere.

Sí dels dos primers concerts res vàrem dir-ne no sigué degut pas a altra cosa sinó a que la mateixa admiració ens deixà pal-plantats i sense esma per a dir ni paraula. Revinguts de la primera impressió, direm que'l violinista Thibaud i el pianista Granados feren quedar més que be als il·lustres compositors dels qui tocaren triades peces, i que mai les cordes d'un violí haurien sonat amb tal severitat com aquelles que arrencava del seu instrument l'arquet imponderable del mestre Thibaud, qual severitat en l'interpretació del seu repertori magnífic mostra ben clar l'admiració i el respecte que sent pels compositors que enjoien i's valen de la seva mestria.

Sols ara, fets ja a revenir-nos aviat de tals fortíssimes impressions de la més pura estètica, podem dir quatre mots del III i IV concerts, en els quals el mestre Lamote de Grignon ens feu quedar parats dels avenços que mostra de dia en dia l'Orquestra Simfònica de Barcelona. Dir experta a la seva batuta no ens-e sembla prou. Meravellosa diríem que'ns semblava, lo mateix en la difícil execució del *Don Quixot*, poema simfònic del senyor Strauss, distingit compositor extranger, que en la del *Concert brandeburguès*, del magne Bach, que'ls nostres llegidors ja coneixen.

De cap de les maneres voldríem que semblés, al dir això, que fos menys ben executada ni l'*Oxford-Simfonia*, de Haydn, de qui no'ns fora possible mai oblidar que fou el primer de Viena de fer justícia al *Don Joan*, de Mozart, ni la *Tercera simfonia*, de Joan Brahms, gloria de l'humida Hamburg. En l'obertura d'*El vaixell fantasma*, els músics de vent i de metall lluien les seves facultats de sempre. Amb la *Dança anakota*, del mestre Nicolau, encara que no'ns es possible dir del cert a quin poble de la Terra pertany, sospitem, per lo ferm de la factura, que no vulgui ser una raça de gegants que, en terres de Palestina, hi han hagut fa sigles, gegants en llur temps coneguts pel nom de fills d'Anak. En la gran escena de la consagració del Graal, els chors i l'orquestra meresqueren justos i frenètics aplaudiments del públic i una silenciosa aprovació dels dos bustes que, a banda i banda de l'escenari, atreuen els esguards respectuosos de la concurrència, i que representen an en Ludwig von Beethoven i an en Josep Anselm Clavé, les dues sentinelles de la musa Erato.

A. P.

A Catalunya, lo més revolucionari que's pot fer es tenir bon gust. — XENIVS.

Dibuix d'en Manuel Humbert

- A quin pis va, senyoret?
- Que hi ha ascensor?
- Sí, senyoret.
- Doncs, al quint.

LA RETIRADA TRIOMFAL DEL "PICAROL"

EL carro del PICAROL està guarnit com ho estava abans, i tot el seu aspecte es d'esplendor, i el seu pas, acompassat i lent, omple els carrers de joia i de majestat. Aquesta es la retirada triomfal del PICAROL, jove i ardit, que torna a l'ombra a renovar les seves gales, de manera que al tornar a la llum sota l'esclat del sol i al brillar en els ulls de la gent amb la seva vestimenta flamant s'endugui amb ell les multituds meravellades. No l'enganyarà el sol ni el temptarà l'aire càlid del Mediterrani, i esperarà que la Primavera sigui amb ell. No vol seguir l'exemple de l'admetller florit ni regalar amb joies del seu candor la cara cruenta de l'Ivern, que somreia estafent la Primavera.

El PICAROL ha triomfat; per això se'n va de la mateixa manera que va venir: tranquil de la seva aparició; content de saber qui són els seus amics i qui els seus enemics, esperant a venir invulnerable contra totes aquestes petites enveges que, per ser petita la ciutat, prenen, a pesar del seu tamany ridícol, una importància exagerada. Però lo que li plau es pensar en els seus amics, en els que l'han defensat, en els que l'han volgut, en els que l'han aconcellat.

El PICAROL, al mirar-se de nou les llistes dels seus subscriptors, ont hi fulguren els noms més prestigiosos de Barcelona, ha llegit en ella bona part de la llista dels seus amics, i es per ells que reapareixerà més lluminós, més entusiasta, més gloriós; per això al despedir-se d'ells ho fa temporalment, amb el desitg de tornar tot seguit a reposar en les seves mans ple de vida i ple de la joia que forçosament els ha d'alegrar.

Els nostres treballs els seran anunciats i rebran tot lo que surti en forma de propaganda pera ajudar-los a esperar el moment que deuen renovar-se les nostres relacions.

Per ells el PICAROL prepara la seva segona sortida i per aquesta acollida que'l periòdic ha tingut en la redacció del *Paris-Journal*, ont s'hi llegia: «PICAROL, de Barcelona, qual número cinc hem rebut, es, segurament, una de les millors revistes artístiques de l'època. Està molt per sobre de les publicacions humorístiques, i entre les revistes estrangeres ressalta especialment sobre'l *Simplicissimus*.»

El PICAROL tornarà a venir, renovat des dels esperons, ont hi fulgura

l'estrella verda que fibla sobre'l ventre del cavall agitat, fins al grapat de plomes que ondulen en el seu casc brillant, remogudes per la brisa suau que munta de la mar fins a la Redacció, Valencia, 247, aont s'hi rebran tota mena de visites i s'hi atendran tota mena de reclamacions.

L'ASSEGURANÇA DEL "PICAROL"

EL PICAROL, que havia lograt assegurar la seva vida per mediació d'una colossal companyia anglesa, després de pagar 9,000 pessetes del primer mes, i com que'ls beneficis no han donat per tant, se mor, impotent pera sostenir llur assegurança. Aixís, doncs, el PICAROL rebrà de dita Companyia la quantitat de 80,000 pessetes, amb les quals té assegurada la seva pròxima segona sortida.

Dibuix d'en Marian Pidelaserra

— Mira que ho diré a mon germà!

— A ton germà lo que li diras es que tu m'has pegat a mi, fatxenda!

LA DESCOBERTA DE L'ESQUELET D'ADAM

EOLOGICAL SOCIETY, de Boston (U. S. A.), compta en son si els primers i més enlairats membres americans i de les afores d'Amèrica. Aquesta venerable i respectable societat no desmaia, i admet llegats, cosa perfectament natural i de dret, contra la qual res hi ha que dir. Entre aquests n'hi figurava un, de Mss. Crystobel H. Longboot, instituint un premi, per una sola vegada, de 100,000 dollars, un canari, una casa a la 5.ª Avinguda de New-York i l'obligació de portar sempre damunt el retrat de Mss. Crystobel H. Longboot, pera'l savi qui trobés el veritable esquelet d'Adam, qui, vers aquelles èpoques reculades (1978 D. J.), se suposava en el Sud d'Àsia.

Les teories de Vacher de Lapongue donant per trobat

al *Pithecanthropus erectus*, o sia l'home primitiu, al cap dels anys no convenceren a ningú, per la senzilla raó de que, si's trobava un home en aquestes condicions, precisament s'hauria d'arribar a trobar el primer home que, després del mico, va estrenar la nostra especie damunt la Terra.

Un antropòleg-geòleg malai-japonès (quals avis havien nascut a Portugal) tingué la pensada de colleccionar primitius esquelets fòssils, i de llur comparació — que les comparacions no sempre són odioses — ne tragué en net que'ls homes primitius tenien costelles al ventre i un ull al clatell. Això's podia confirmar mercès a certes sutures del crani i a unes protuberancies consemblantes a caixalets que eixien escalonats en els grans òssos ilíacs.

Quasi al mateix temps, un dels pocs francesos que aleshores quedaven amb esma d'estudiar, fent excavacions a Persèpolis, trobà uns papyrus en espiral, i amb un petit plomer al cap d'avall, que, traduïts, resultaren esser les memories d'un oncle d'Adam, en les quals, naturalment, no consta, per massa comú i natural en aquella època, mica reculada si's vol, la consignació de la notabilitat costellar al ventre i l'ull en la part posterior del crani.

Fins aquí la part conjectural, empírica, d'aficionat. Lo rigurosament científic no hi entra pera res, i amb raó: els senyors savis, que havien establert que hi ha super-electricitat escèptica i n'hi ha de raça, com certes senyores, no ho prengueren en consideració. Se necessitaven proves incontestables.

Però el doctor Antropomacus (ciutadà rus i fill de Santa Perpetua de la Moguda), rellegint a fons les memories de l'oncle d'Adam — primer llibre de que's té notícia — s'orientà mellor: s'inspirà, — que l'inspiració, com es sabut, arriba a tot arreu — armà un expedició adàmica i arribà al Sud de l'Àsia amb una nombrosa comissió tècnica.

Breus dies després, no sense heroics esforços, trobaren una gran cripta funeraria sota d'un garrofer, i a dins una prudenta estenallada d'esquelets amb l'atribut costellar en els ilíacs i la gran fossa ocular en la part posterior del crani, cosa que nosaltres, seguint les idees del gran filòsof vienès senyor Mach, hem perdut per economia i augment de rapidesa del pensament, car, segons proves científiques, l'ull posterior distreia les imatges dels subfrontals.

De sobte una tarda, a las 3,17, l'ilustre doctor Antropomacus cridà:

— Eureka! Eureka! Tinc l'esquelet d'Adam! Els altres doctors se'l miraren amb severitat

EL ROBO A CASA LA SEGRESTADORA

— Sí, dona; els lladres se'n van endur el tall i van deixar els òssos.

DE LA VAGA

- Però, què té que veure aquest dibuix amb la vaga de minaires?
— Que es fet amb carbó, home! que no ho veus?

Dibuix al carbó d'en Josep Aragay

i disgust. També hi han enveges i menudencies d'amor propi entre'ls savis.

— En què ho haveu conegut? — li preguntaren.

— En això — respon ell triomfant, aixecant el braç d'Adam.

En efecte, Adam estava correctament ajagut, i, amb tota dignitat, tenia en la mà dreta la poma, fòssil.

Aixís guanyà el premi de Mss. Crystobel H. Longboot l'eminent doctor Antropomacus.

Il·lustració d'en F. X. Nogués

C. DE DOMÈNEC

SANT JOSEP GLORIÓS

VET-AQUÍ un protector dels confiters que conserva tot el seu prestigi, i que, malgrat l'impietat dels nostres temps, continua fent vendre tota mena de dolços i demás productes alimenticis dats a llum pel gremi de la confiteria.

Malauradament, la fe i la devoció's perden cada dia, però a la taula, i sobre tot als postres, no s'hi coneix. Allí hi han les mateixes confitures i les mateixes llemina-dures que en temps de la fe més encesa, i entre les paraules i la gresca d'havent dinat, plenes d'irreverencia i de grosseria pel Sant que'l dia 19 d'aquest mes celebra l'Iglesia, els llaminers ciutadans engoleixen les mateixes substancies alimenticies i les paeixen amb una semblant dificultat.

Aquest aventatge que tenen els confiters de guanyar-se la vida amb lo que subsisteix i s'aguanta fins després de morta la fe, no es, certament, una cosa envejable, però pera anar passant qualsevol l'acceptaria.

Els mateixos tortells, les mateixes *yemas*, els mateixos bescuits de la reina, els mateixos *palos* i els mateixos ingredients d'aquells dies, surten als aparadors de les cases, com a supervivents d'unes creencies que havien arrocegat tot Barcelona.

SECCIÓ D'INFORMACIÓ ARTÍSTICA

LA SOCIETAT LITERARIA I ARTÍSTICA A CAN PARÉS

ENTRES el món de la pintura, en pès per quatre joves valerosos, s'agita amb una furia impropria de les arts, i's presenta de cop i volta una escola nova trepitjant la cua de l'anterior, nada tot just; quan floreixen arreu, faltades de grandesa i de gracia potser, proves de gran ingeni i d'un ardor digne d'empreses definitives; mentres tanta gent de talent innegable's remou inquieta i torturada per un dubte cruel, i's desboca i perd el camí de les arts, i s'estimba, i s'aixeca, i's mor o triomfa; mentres el món sencer espera que surti d'aquesta confusió l'home que prengui la barra del timó i arrocegui al darrera seu per un camí de profit tanta gent sense nort, tants artistes sense camí..., a can Parés, impertèrrita, de nou se presenta, plena de salut, la antiga Societat Literaria i Artística.

Res notareu d'anormal en el seu rostre; portà cenyit l'aplom dels mestres i's riu de totes aquestes temptatives modernes. Convençuda de la seva mestria, espera amb ansia les trompetes del judici final, que obriran el ulls a la gent fins a fer-los comprendre l'elevada impressió que produeix la contemplació de la *Manola*, d'en Carles Vázquez.

La Societat Literaria i Artística no ha cedit a les empentes ni ha participat de les inquietuts de cap de les escoles d'última hora, ni tampoc ha tingut esma de fer un esforç pera desvetllar-se, i davant de la terrible febre que sacseja ara tota l'Europa artística, la Literaria ha quedat immòbil. ES QUE NO'S MOUEN PER IMPOTENCIA? ES QUE HAN TROBAT LA MÉS ALTA ASPIRACIÓ DE LA PINTURA?

Segurament ni l'una cosa ni l'altra. La Societat Literaria i Artística's desvetllarà un dia, cansada d'aquesta passivitat que la caracteritza. Ella posseeix elements que no poden cenyir-se a un cercle tant reduït, i es forçós que un dia's desfassi el pacte de no passar d'aquí, i algun dels seus artistes assoleixi el favor de les Gracies.

Nosaltres de molt bona fe aconsellariem a la Societat Literaria i Artística que's disolgués, perquè no hi ha res de veritat en el llaç que uneix als seus pintors; ni col·lectivament representen cap força, ni tenen cap ideal artístic que'ls caracteritzi i ajunti; solament els pot mantenir associats un esperit de defensa mutual i de solidaritat en contra de l'enemic comú.

No hi ha dubte que entre aquestes obres faltades d'interès i de vida n'hi ha alguna de mèrit innegable; fora injust no esmentar les teles d'en Ricard Urgell, d'en Meifren, d'en Cabanyes i d'en Galvey, que duen aventatge sobre'ls demés. No podem acabar aquesta lleugera nota sense saludar als nostres avant-passats Urgell i Tolosa, que duen la tònica i són el *clou* de l'exposició. Tampoc fora prudent deixar d'esmentar an en Carles Vázquez, la pintura del qual no té res que veure amb l'art pictòric; suposem que deu ser de la secció literaria de la Societat.

I fora imperdonable, abans d'acabar, no dirigir de manera escaienta al cavaller Casas Abarca (del *Mercurio*) una lleugera censura per unes acadèmies amb joies de relleu, desproveïdes de gracia i de gust, que exposa amb gran heroisme a la consideració dels que'n posseeixen.

Tant-de-bo que en un altra Exposició la Societat Literaria i Artística hagi renovat les obres del seu repertori, i tant-de-bo que'ls seus artistes, convençuts de que no han arribat a assolir l'ideal més pur de l'art que cultiven, emprenguin de nou la tasca de caminar amunt, amb la fe del que creu que no hi ha límit capas d'aturar les seves aspiracions.

UN LLIBRE NOU

ABANS d'entrar aquest número en màquina, rebem l'agradable nova de que'l llibre tant esperat d'en Junoy petit, que respon al títol de *Art i artistes*, està si surt o no surt.

Per les notícies que'n tenim, serà un aconeixement en el terreny de l'Art, que es el que nosaltres trepitgem, i, per lo tant, el que'ns preocupa.

En el llibre *Art i artistes* s'hi estudia el nostre formidable moviment pictòric i escultòric, posant de relleu les figures capdals d'aquestes dues manifestacions d'una mateixa causa.

Sabem també que's tracta d'una crítica impressionista que defuig tota sistematització, lo qual explica perfectament que, tot i tractant-se d'una obra sobre pintura i escultura, no s'hi fassi menció de dos artistes de tanta transcendència i esclat com en Pascual i en Colom, que avui figuren entre'ls primers pintors de Catalunya.

Del talent i de la gracia d'en Junoyet, n'esperem una veritable satisfacció de les esperances que l'anunci de la publicació del seu llibre ha despertat en tots els estaments artístics d'aquesta capital.

També, segons notícies fidedignes, podem avençar que'l llibre, publicat a *L'Avenç*, anirà acompanyat de sumptuoses reproduccions de les obres que en l'obra s'esmenten i s'estudien.

Tot plegat es una promesa d'un volum capdal pera l'història del nostre esforç artístic actual.

EL SALÓ DE LES ARTS I DELS ARTISTES

SEGUINT aquest Saló els seus treballs endreçats a l'esplendor de les arts plàstiques catalanes, ha organitzat pera'l curs vinent una serie d'exposicions col·lectives i individuals, aont s'hi donaran a conèixer multitud d'obres, en les quals els nostres artistes han treballat i treballen.

A l'objecte de poder complir el seu comès, el Saló de les Arts i dels Artistes ha compromès la sala d'exposicions del Fayans Català, la qual hostatjarà durant un any seguit, al menys, les obres de que parlavem.

El Saló de les Arts i dels Artistes, que amb tant d'èxit va inaugurar les seves tasques, organitzarà, com en la seva primera etapa, concerts i altres festes artístiques durant les exposicions, perquè no sols se fassi la festa per les arts plàstiques, sinó que les demés arts hi prenguin la part que's mereixen i de la qual son dignes.

Regna entre'ls membres del Saló gran entusiasme, per la cooperació que troben en totes aquelles persones que son susceptibles d'ajudar-los i encoratjar-los en els treballs que organitzen, i esperen que la realització del seu programa tindrà tanta efectivitat com els esforços que s'han fet pera ordenar-lo i distribuir-lo.

Fayans Catalá

SANTIAGO SEGURA, S. en C.

Anagari

GALERÍA PERMANENT D'EXPOSICIONS D'ART

Corts Catalanes, 615 ☞ Telefon 1884 ☞ BARCELONA

Els millors anuncis transparents sobre paper GLACIER, aplicables al cristall, són els que fabrica l'important casa

M. Cav, Stevenson & Orr, L^{ted}
BELFAST & LONDRES

□ □ □

ES EL SISTEMA MÉS PRACTIC DE PROPAGANDA

□ □ □

Unic agent per la venda: **J. FONOLLEDA SERRA**
Ronda Sant Pere, 45 • BARCELONA • Telefon 449

ROYAL

RAMBLA ESTUDIS, 8

TELEFON 2671

CONFITERIA

PASTELLS : DOLÇOS : CREMES I CHANTILLY'S : BOMBONS
I OBJECTES PERA REGALS : MARRONS GLACÉS : FRUITS GLACÉS

SALÓ DE TE

XOCOLATES : LLET : CACAU : PONCHES : SANWICHES

RESTAURANT

SERVEI A LA CARTA : PANACHES : OSTRES : VINS I XAMPANYS
BANQUETS I «LUNCHS» A DOMICILI : FABRICACIÓ EXCLUSIVA DE
PA ROYAL, EXQUISIT PERA TAULA

**S. A. FABRIQUE DE CHOCOLAT
ET DE PRODUITS ALIMENTAIRES**

Hors concours: Budapest 1907 et Madrid 1907; Grand Prix Paris 1904 et 1907; Grand Prix Naples 1904; Grand Prix Bruxelles 1905; Grand Prix Anvers 1907; Copenhague 1908; Como 1909. Médailles d'or et diplôme d'honneur: Munich 1905; Vienne 1906; Milan 1906 et 1908; Bâle 1910

De Villars

ESPECIALITATS

Chocolat au lait : Chocolat Orangia : Chocolat a la Noisette
Chocolat a la Banane : Chocolat a la Vanille : Nougat-Noisette

CACAO A LA BANANE: Lo millor pel esmorsar
CREME DE BANANES: Gran reconstituent
CHOCOLATS • BOMBONS CACAOS

Exigeixin-se en els bons Colmados y Confiteries

VIUDA DE E. TEXIDOR : DIBUIX I PINTURA : RDA. SANT PERE, 16; BARCELONA

Fco Lalella Sen C.
Clarís 15 Teléfono 2670

**CANÇONER
SELECTE**

PUBLICACIÓ DE
JOAQUIM PENA

VOLUM I. BEETHOVEN

- II. SCHUBERT
- III. SCHUMANN
- IV. G. FAURÉ
- V. J. S. BACH
(A punt de sortir)

Administració i dipòsit general: MUSICAL
EMPORIUM, RAMBLA DE CANALETAS, 9

De venda en els MAGATZEMS DE MÚSICA, LLIBRERIES,
ASSOCIACIÓ WAGNERIANA I ORFEO CATALÀ

Hospital, 49 . BARCELONA

LA PINACOTECA

~~~~~  
Marcs i Gravats, assortit  
interminable : Ningú pot  
decorar amb gust les seves  
parets sense visitar aquesta

.. casa ..

~~~~~

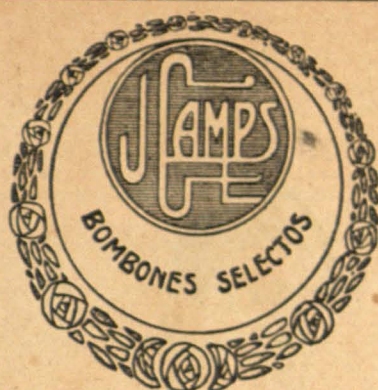
LA PINACOTECA

Corts Catalanes, 644 : BARCELONA

Aigua de Colonia, especialitat del Fayans Català

CASA ESPECIAL
EN
ARTICLES DE VIATGE
PETAQUES, TARJETERS, &
Rambla de Canaletes, 5 : BARCELONA

ANTIGUITATS
COMPRA • VENDA
J. Dalmau
Portaferriça, 18
BARCELONA
Galeria d'art contemporani
Motllures : Encadrements

FÀBRICA DE XOCOLATES
Confiteria i Pasticeria
Despatx Central: Salmeron, 15 - Telefon 3875
Sucursal: Plaça Santa Agnà, 18
Fàbrica: Argüelles, 406 (Granvia Diagonal)
BARCELONA

BARCELONA: PRIMERA MEDALLA 1907

BUENOS AIRES
Gran Premio 1911

•
VENECIA
Gran Premio 1908

•
MADRID
Gran Premio 1907

•
PARÍS
Hors Concours 1909

•
PARÍS
Gran Premio 1909

•
ZARAGOZA
Gran Premio 1908

•
VENECIA
Gran Copa 1908

•
LONDRES
Gran Premio 1907

Le Courrier de la Presse

BUREAU DE COUPURES DE JOURNAUX
FRANÇAIS ET ÉTRANGERS
Fondé en 1889

21. Boulevard Montmartre, PARIS 2^e

GALLOIS & DEMOGEOT

Adresse Télég.: COUPURES PARIS = Téléphone 10150

Le COURRIER de la PRESSE:

Reçoit, lit et découpe tous les Journaux et Revues et en fournit les extraits
sur tous sujets et personnalités.

Service spécial d'Informations pratiques pour Industriels et Commerçants

TARIF: 0 fr. 30 par Coupure

Tarif réduit, paiement d'avance, sans période de temps limité	Par 100 Coupure.		25 francs
	250		55
	500		105
	1000		200

ON TRAITE À FORFAIT POUR 3 MOIS, 6 MOIS, UN AN

: ARTISTES PINTORS :

Voleu emmarcar les vostres obres amb motllures artistiques i estilisades?... Demaneu sempre'ls models nous, pera 1912, de la casa

J. LESAAR & CIE
DE GENTBRUGGE

en les tendes de J. B. Parés : Pinacoteca : Renart i C.^a : Esteva i C.^a : Al Bruch : Josep Dalmau : Camil Benites : etc., etc.

Desitgeu llogar un automòbil modern, luxós, amb o sense taxímetre, pera fóra o dintre de la ciutat?
Telefoneu als numeros

245 262 297 370 2808 (garage)

Casany germans i C.^a : EL SPORT

PICAROL

REVISTA HUMORISTICA

SURT ELS DISSABTES

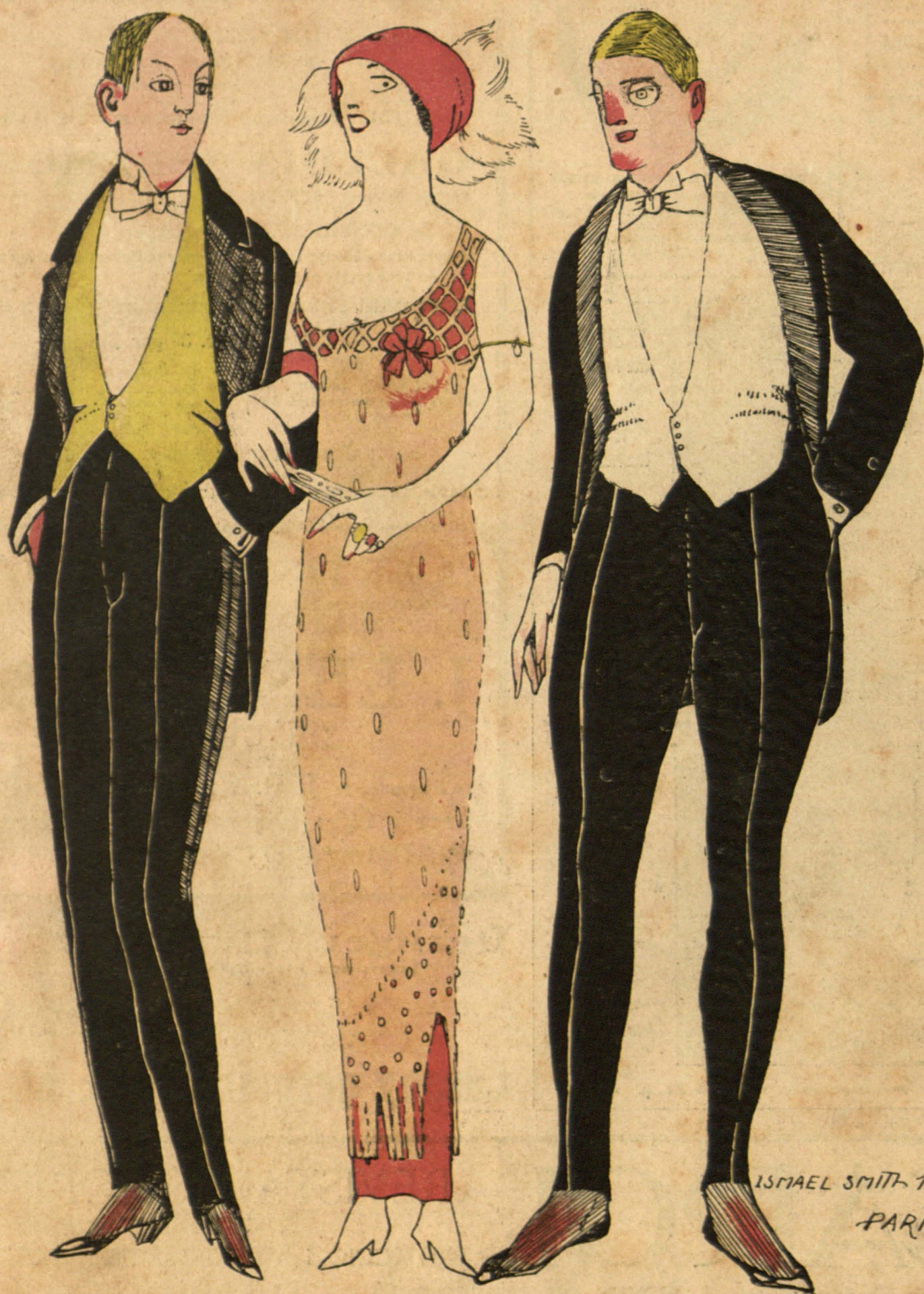
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: VALENCIA, 247

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

ESpanya i Portugal:	Trimestre	Pessetes 3	EXTRANGER:	Trimestre	Francs 4
	Semestre	» 6		Semestre	» 8
	Any	» 12		Any	» 16

NUMERO SOLT: VINT CENTIMS

Els subscriptors al cap d'un any, tindran dret a l'Almanac i a unes cobertes que's publicaran anyalment pera l'enquadernació de la Revista
LLOCS DE SUBSCRIPCIÓ: Administració i Redacció de PICAROL, Valencia, 247, baixos, entre Passeig de Gracia i Rambla de Catalunya;
Faïans Català, Carrer de les Corts Catalanes, 615, i en l'impremta de l'Avellà Artís, carrer den Balmes, 54 : Barcelona

ISMAEL SMITH 1911
PARIS

Dibuix de l'Ismael Smith

DE MODES

- I li sembla si seran de moda els cabells rossos, aquesta temporada?
- Ca! me sembla que això de tenyir-se el cabell es una cosa que passarà.